

Atlas over danske saltvandsfisk

Snippe

Entelurus aequoreus (Linnaeus, 1758)

Af Henrik Carl & Peter Rask Møller

Snippe på 49 cm fra havet ved Gilleleje, 29. juni 2011. © Henrik Carl.

Projektet er finansieret af Aage V. Jensen Naturfond

AAGE V. JENSENS FONDE

Alle rettigheder forbeholdes. Det er tilladt at gengive korte stykker af teksten med tydelig kildehenvisning. Teksten bedes citeret således: Carl, H. & Møller, P.R. 2019. Snippe. I: Carl, H. & Møller, P.R. (red.). Atlas over danske saltvandsfisk. Statens Naturhistoriske Museum. Online-udgivelse, december 2019.

STATENS NATURHISTORISKE MUSEUM
KØBENHAVNS UNIVERSITET

Systematik og navngivning

Snippen blev oprindeligt beskrevet under det latinske navn *Syngnathus aequoreus* Linnaeus, 1758. Senere blev den flyttet til slægten *Entelurus* Duméril, 1870, hvor den er den eneste art. Slægten tilhører ifølge den traditionelle opfattelse underfamilien Syngnathinae (nålefiskene), men nogle forfattere opdeler familien anderledes, og fx har Eschmeyer & Fong (2019) valgt at regne *Entelurus* til underfamilien Nerophinae med i alt 56 arter. De oceaniske bestande af snipper blev tidligere regnet som en særskilt variant/underart, *Entelurus aequoreus* var *exilis* (Holt & Burne 1906), men denne opdeling anerkendes normalt ikke længere, selvom der er forskelle i både farven, antallet af finnestråler i rygfinnen og størrelsen (Duncker 1915). Spørgsmålet bør afklares med bl.a. DNA-analyse.

Det officielle artsnavn er snippe (Carl et al. 2004) – et navn, der blev brugt allerede af Pontoppidan (1763). Krøyer (1852-53) nævner, at han oftest har set fisken under navnet vejrfisk, da den tit bruges som vejrsprofet (se *Menneskets udnyttelse*). Det videnskabelige slægtsnavn *Entelurus* betyder ”med hel hale”, og det hentyder til, at arten i modsætning til arterne i slægten *Nerophis* har en halefinne (om end meget lille). Artsnavnet *aequoreus* betyder ”havlevende”, hvilket hentyder til den marine levevis (Kullander & Delling 2012).

Udseende og kendetegn

Kroppen er meget tynd og langstrakt. Dens største højde indeholdes ca. 35 gange i hunnernes totallængde og 50 gange eller mere hos hannerne (Winther et al. 1907). Selve kropsformen er forskellig hos kønnene, idet hannens krop er omtrent ligeså bred som den er høj, mens kropsformen hos hunnerne er lettere sammentrykt og højere end den er bred. Det sammentrykte udseende forstærkes af hunnens to hudkøle, der udvikles med alderen. Den ene strækker sig fra langs ryggen fra nakken til rygfinnens forkant, mens den anden løber fra struben til gattet. Bag gattet bliver kropsformen først lettere firkantet, men bagtil temmelig sammentrykt. Da halen også gradvis tilspidises, bliver den næsten trådformet bagtil. Ungerne har tydelige tornede længdekøle på kroppen, hvilket giver dem et mere kantet udseende.

Hovedet er meget lille og indeholdes 11-13 gange i totallængden (Winther et al. 1907). Snuden er rørformet, lige eller svagt opadbøjet og temmelig lang – længere end hovedets halve længde. Næseborene sidder nær øjnene. Munden er meget lille med en næsten lodret mundspalte og uden tænder. Underkæben rager meget lidt frem foran overkæben, og den når ikke op til snudens overkant, når munden er lukket. Kroppen er uden skæl, men beklædt af benringe. Disse er svagere udviklet end hos de fleste af vore andre nålefisk og dækket af tyk hud, så kroppen virker glattere end hos de øvrige tangnåle. Der er 28-31 kropsringe og 60-69 haleringe hos snippen (Dawson 1986).

De voksne snipper mangler finnerne med undtagelse af rygfinnen og en rudimentær halefinne, der kan bestå af 4-9 små finnestråler. Hos nogle voksne fisk forsvinder halefinnen helt (brækker formentlig af), og selv hos de eksemplarer, der beholder den, kan den være svær at se. Holder man halespidsen under vand, folder finnen lidt ud og bliver lettere at se. Rygfinnen, der indeholder 37-47 finnestråler, sidder langt tilbage og strækker sig over de sidste 7-11 kropsringe og de forreste 2-4 haleringe. Gattet sidder under den bageste del af rygfinnen. Hos ynglen findes nogle membranagtige brystfinner uden finnestråler. De forsvinder, når fiskene bliver 7-10 cm (Kullander & Delling 2012).

Fiskene er mere farvestrålende end vore øvrige nålefisk – og hunnerne er kraftigere i farverne end hannerne. Pethon (1985) skriver, at de ikke skifter farve efter omgivelserne som vore øvrige nålefisk, mens Curry-Lindahl (1985) skriver, at de hurtigt skifter farve efter omgivelserne. Hvorom alting er, varierer farven fra fisk til fisk. Grundfarven er normalt gulbrun, men kan også være grønlig eller rødlig. Ryggen er som regel men ikke altid mørkere end bugen. Siderne på kroppen og

den forreste del af halen er tæt besat med smalle, bølgede tværbånd, der er blåhvide med mørkere kanter. Flere både nye og gamle kilder nævner fejlagtigt, at der er ét tværbånd på hver benring, men der er faktisk både et tværbånd midt på hver kropsring og i mellemrummet mellem hver ring – således at antallet af tværbånd er dobbelt så højt som antallet af benringe. Mellem båndene og specielt på ryggen findes små hvidlige eller blålige mønstre eller pletter, der ligesom tværbåndene har en mørkere kant. Fra snudespidsen løber et smalt brunt eller rødligt bånd gennem øjet og bagud til gællelågets bagkant.

Snippen er den længste (men ikke tykkeste) af vore nålefisk. Hunnerne bliver noget større end hannerne og kan opnå en længde på op til 61 cm (Curry-Lindahl 1985). Otterstrøm (1917) nævner endda, at der berettes om et 104 cm langt eksemplar fra Irland, men dette savner bekræftelse andetsteds fra. Den almindelige størrelse er 45 cm. Hannerne bliver kun op til ca. 40 cm og er oftest kun ca. 30 cm (Kullander & Dellings 2012). Det længste eksemplar i Zoologisk Museums samling måler 57 cm og blev fanget i Ålbæk Bugt i 1925. Der er ikke oplysninger om længere snipper i Fiskeatlassets database, men det skal understreges, at længden kun er registreret for en lille del af fangsterne.

Forvekslingsmuligheder

Tangnålene er så let genkendelige, at de i praksis kun kan forveksles med hinanden. Snippens mange tværbånd adskiller den markant fra alle vore øvrige tangnåle. Fra *Syngnathus*-arterne (stor, almindelig og lille tangnål) kendes snippen desuden på, at den mangler brystfinner, gatfinne (er meget lille hos de ovennævnte) og en egentlig halefinne. Snippen kan dog have nogle bittesmå halefinnestråler – tydeligst hos de yngre fisk. Desuden er den meget mere langstrakt i kropsformen.

Ser man bort fra farveforskellene, forveksles snippen lidt lettere med stor næbsnog og krumsnudet næbsnog, der mangler alle finner med undtagelse af rygfinnen. Specielt forveksling af snippeyngel med yngel af stor næbsnog er et problem. Hos de ældre fisk er risikoen for forveksling mindre. Fra både stor næbsnog og krumsnudet næbsnog kendes snippen på, at dens gat sidder under den bageste del af rygfinnen, mens det sidder under den forreste del af rygfinnen hos de andre. Desuden bliver snippen meget større end næbsnogene – snippen bliver op til ca. 60, mens stor næbsnog bliver op til 30 cm og krumsnudet næbsnog kun op til 17 cm. Desuden har den krumsnudede næbsnog kun 17-19 kropsringe og 46-54 haleringe, stor næbsnog 28-33 kropsringe og 68-82 haleringe, mens snippen har 28-31 kropsringe og 60-69 haleringe.

Udbredelse

Generel udbredelse

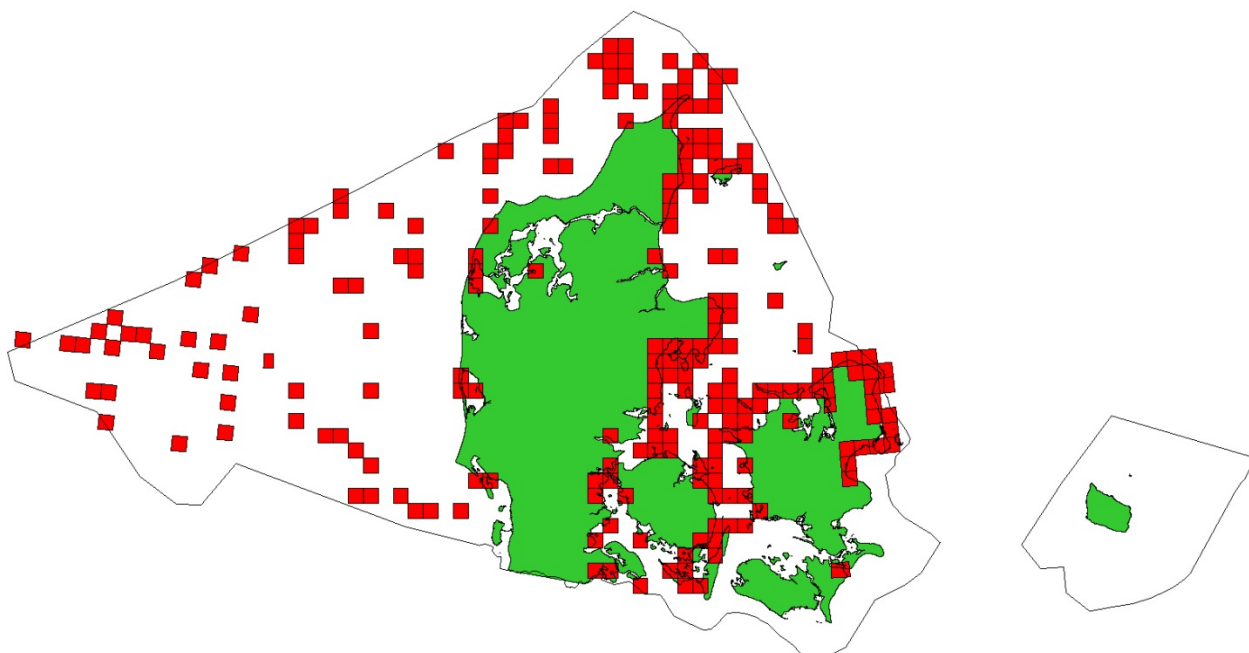
Snippen angives normalt som udbredt i den nordøstlige del af Atlanten fra Island (som den eneste nålefisk) og Nordnorge (Tromsø) mod syd til Portugal og Azorerne (Dawson 1986). Arten findes bl.a. vidt udbredt omkring De Britiske Øer – både i Nordsøen og langt mod vest i det åbne Atlanterhav. Winther et al. (1907) nævner, at den også findes i Middelhavet, og Otterstrøm (1917) tilføjer Sortehavet til listen over levesteder. Dette er dog ukorrekt, for den findes ingen af stederne (Dawson 1986).

I en årrække fra omkring 2002 nærmest eksploderede antallet af snipper i store dele af udbredelsesområdet (Daan 2015), og snipper blev fundet langt til havs og i områder, hvor de ikke tidligere var fundet. Nogle få eksemplarer blev fanget ved det sydvestlige Grønland fra 2005 til 2007 (Møller et al. 2010), og nogle få eksemplarer blev fundet ved Svalbard i 2006 og 2007 (Fleischer et al. 2007; Mecklenburg et al. 2018) samt ved Murmansk (Rusyaev et al. 2007). I samme perioder blev snipper fundet helt ud til Den Midtatlantiske Ryg (Kirby et al. 2006). Siden er den dog ikke set nogle af stederne, og tilsyneladende har bestanden som helhed fundet sit normale leje.

I Skagerrak og Kattegat er den forholdsvis almindelig, men i Østersøen er snippen meget sjælden. Der kendes kun nogle få sikre fund fra den vestlige del af Østersøen og et par usikre fund den østlige Østersø.

Udbredelse i Danmark

Snippen er en af vore sjældnere registrerede tangnåle, hvilket primært hænger sammen med det lave saltindhold i vore indre farvande. Desuden er den ikke i samme grad som de fleste af vore øvrige arter tilknyttet de helt kystnære områder, så trods sin størrelse lever den en mere anonym tilværelse. Krøyer (1852-53) skriver, at arten jævnligt træffes i Kattegat og ikke synes at gå ind i Østersøen. Han nævner ikke forekomsten i Limfjorden, selvom der i Zoologisk Museums samling findes et eksemplar fra 1849. Winther (1879) tilføjer Vesterhavet, Limfjorden og Øresund (den svenske del) til findestederne. I den danske del af Øresund (Snekkersten) blev der dog fra 1878-81 fanget 5 eksemplarer. Winther et al. (1907) nævner desuden Storebælt, men Otterstrøm (1917) er den første, der præsenterer en egentlig liste over konkrete findesteder. Han nævner de ca. konkrete 15 registreringer, man kendte på det tidspunkt. Foruden de havområder, der allerede er nævnt i de ovennævnte, tilføjer han Ringkøbing Fjord, hvor arten blev fanget i 1911 efter åbningen af Hvide Sande-Løbet i marts 1910.

Figur 1. Udbredelse af snippe i danske farvande.

Siden er arten registreret godt 350 gange i Atlasdatabasen. Fra Nordsøen og Skagerrak kendes en del spredte fangster, der primært er gjort med bundtrawl – mange af dem langt fra kysten og bemærkelsesværdigt nok næsten udelukkende efter år 2000, hvor snippen også er registreret i stort antal andre steder i udbredelsesområdet. Kattegat er det sted, hvor arten oftest er registreret. Næsten 50 % af alle registreringerne stammer herfra, og snippen kan i princippet træffes overalt, specielt nær kysterne. Også i det nordlige Øresund er der en del registreringer – specielt mellem Helsingør og Hornbæk. De mange fund hænger dog i høj grad sammen med, at dette stræk er meget velundersøgt.

Længere inde i vore farvande er snippen endnu mere sjælden. Den fanges dog fra tid til anden i blandt andet Køge Bugt, og i Zoologisk Museums samling findes et eksemplar fra Grønsund fanget den 10. september 1935. Fra Guldborgsund samt ved Kramnitse på Lollands sydkyst findes et par udokumenterede fangster af nyere dato, men de opfattes som usikre og er ikke indtegnet på udbredelseskortet. I Lillebælt og Storebælt går arten lidt længere sydpå end i Øresund. Specielt før

år 2000 er arten registreret en række gange. Fangsterne går helt ned i Det Sydfynske Øhav, hvor den er registreret ved Thurø den 5. september 1956, ved Risinge i Marstal Bugt august 1955, ved Toldstedet på Ærø i 1995 samt ved Marstal 15. august 2000 og Tåsinge i maj 2007. Desuden er en snippe fanget syd for Barsø ved Sydøstjylland i 1950, og i august 1965 blev et eksemplar fanget ved sydkysten af Als. Endelig blev en snippe fanget i Egernsund i 2010. Længere inde i Østersøen kendes den ikke, og den er således aldrig fundet ved Bornholm.

Snippen er ikke en almindelig fangst i vore fjorde. I Ringkøbing Fjord er arten ikke registreret siden 1911, og i Nissum Fjord er arten ukendt. Fra Limfjorden kendes kun nogle få fangster. Foruden fangsten fra 1849, drejer det sig om et eksemplar fra Krik Vig i juli 1956 og et fra Nissum Bredning i juli 1957. Den eneste nyere fangst er fra Salling Sund i 2010. Arten er dog registreret flere steder i Nordsøen lige vest for Limfjorden, så den kan formentlig også træffes i den vestlige del af Limfjorden oftere end fangsterne antyder. I de østvendte jyske fjorde er snippen kun registreret en enkelt gang, nemlig i Vejle Fjord ved Træskohage den 10. maj 1994. I Isefjorden og Roskilde Fjord er snippen fanget nogle enkelte gange, der alle ligger langt tilbage. I samlingen på Zoologisk Museum findes en snippe fra Frederiksværk den 4. maj 1865 og et eksemplar fra Roskilde Fjord uden angivelse af år (formentlig fra slutningen af 1800-tallet eller begyndelsen af 1900-tallet). I august 1937 blev en snippe fanget i Lammefjorden og endelig blev et eksemplar fanget ved Hundested i 1943.

Kortlægning

Selvom snippen er vores største nålefisk, betyder dens slanke krop, at den kun forholdsvis sjældent fanges i fiskeredskaber til erhvervsfiskeri. Pethon (1985) skriver dog, at snipper ofte fanges i torskeruser sat på dybt vand om vinteren (i Norge). De danske fangster fra erhvervsfiskeriet er overvejende gjort i redskaber til ålefiskeri (bundgarn og ruser).

Meget oftere fanges den i trawl (særligt yngeltrawl) i forbindelse med fiskeundersøgelser, så knap 50 % af alle fangsterne i Atlasdatabasen er gjort af DTU Aqua gennem tiderne. Selvom Fiskeatlassets omfattende snorkling langs kysterne har bekræftet, at snippen ikke er en talrig art herhjemme, er en stor del af registreringerne siden 2009 alligevel gjort i forbindelse med både de ansattes snorkling og med hjælp fra frivillige dykkere og snorklere. Selvom snippen ofte sidder ubevægelig snoet om planter og alger, er den i kraft af sin størrelse og sine farver forholdsvis let at få øje på under snorkling og dykning.

Biologi

Levesteder og levevis

De fleste kilder angiver, at snippen findes på dybder fra 5-100 meter og altså lever på dybere vand end de fleste andre af vore nålefisk. Når arten ikke angives fra det helt lave vand, handler det formentlig om, at traditionelle fiskeundersøgelser sjældent foregår på lavt vand. I forbindelse med Fiskeatlassets snorkling er snipper nemlig jævnlige registreret på 1-3 meters dybde. Ligeledes kan de træffes på langt større dybder end 100 meter. Mouritsen (2007) fortæller om fangster på 4-600 meters dybde syd for Færøerne, og Rusyaev et al. (2007) omtaler fangster ned til 771 meters dybde. Oplysninger om rekorddybe fangster skal dog bruges med et vist forbehold, for snipperne kan være kommet ind i trawlet i midtvandet på vej op (Mecklenburg et al. 2018).

Snippen træffes oftest nær kysterne mellem tangplanter og ålegræs, men fiskene ses også langt til havs – ofte sammen med tangrester, som de har snoet halen omkring. Fiskene er ikke kun tilknyttet bunden, men lever også pelagisk. Winther et al. (1907) nævner, at snipper undertiden, når vejret er solrigt og stille, kommer op i overfladen og driver omkring med halen snoet om en drivende genstand, som de styrer ved hjælp af rygfinnens bølgeformede bevægelser. Fiskene kan svømme både forlæns og baglæns (Pethon 1985). Mest talrig er arten formentlig i tangbælternes dybere dele, men undersøgelser fra det åbne hav bl.a. vest for De Britiske Øer viser, at arten også har en egentlig

oceanisk udbredelse (Kloppmann & Ulleweit 2007). Når fiskene opholder sig i vegetationen sidder de ofte med halen snoet omkring stænglerne – gerne med hovedet opad. I forbindelse med Fiskeatlassets snorkling er fiskene dog ofte fundet liggende frit på bunden.

Arten er udpræget marin, hvilket er grunden til den sparsomme udbredelse i vore farvande, der for en stor dels vedkommende er brakvand. Curry-Lindahl (1985) nævner, at arten er mere almindelig i den svenske del af Skagerrak end den er i Kattegat, mens den er sjælden i Øresund og meget sjælden i Østersøen. Dette stemmer fint overens med de danske erfaringer.

Snippen er ikke almindelig i vore fjorde og beskyttede vige, men foretrækker de mere åbne kyster – gerne i områder med kraftig strøm (fx Sjællands Rev). Fiskene lever alene, men ofte finder man flere fisk i nærheden af hinanden.

Fødevalg

Føden består primært af små hvirvelløse dyr som fx krebsdyr og bløddyr, men der er kun lavet få egentlige fødeundersøgelser. Polte & Buschbaum (2008) fandt, at snipperne i Vadehavet primært åd vandlopper (som også var mest talrige på stedet). Desuden fandt man mindre mængder af bl.a. børsteorme, snegle og muslinger i maverne. Winther et al. (1907) nævner, at man har iagttaget, hvordan snipper æder unge søanemoner, der sidder på bændeltangen. Snippen æder desuden fiskeyngel, bl.a. små kutlinger.

Reproduktion og livscyklus

Fiskene angives normalt at blive kønsmodne ved en alder på to år (Dawson 1986). Kloppmann & Ulleweit (2007) fandt imidlertid ægbærende hanner ned til 15,5 cm i det åbne hav vest for De Britiske Øer, hvilket tyder på, at de kan blive kønsmodne allerede et år gamle. Det skal dog nævnes, at de oceaniske bestande på flere punkter afviger fra de kystnære, så der kan være tale om forskellige arter eller underarter (se *Systematik og navngivning*). Legen foregår parvis (som regel i vegetationen), og ligesom hos de øvrige nålefisk, er det hannen, som bærer æggene efter gydningen. Arten er polygam, idet hunnerne afsætter deres æg portionsvis på bugen af flere hanner, mens hannerne kun modtager æg fra en enkelt hun i hvert kuld (Braga Goncalves et al. 2011). Hannerne kan imidlertid udruge flere kuld i løbet af sæsonen (Kirby et al. 2006). Under parringen står fiskene opret og klamrer sig til hinanden i en S-formet stilling (Pethon 1986).

Legen foregår overvejende i juni og juli (Dawson 1986), men præcise oplysninger om yngletid forskellige steder i udbredelsesområdet findes ikke. Kloppmann & Ulleweit (2007) fandt et stort antal ægbærende hanner samt spæd yngel i det åbne hav vest for De Britiske Øer i marts og april 2004, så yngletiden er formentlig meget længere end normalt antaget. Herhjemme er hanner med æg kun registreret få gange, og i det eneste tilfælde, hvor måneden er registreret har det været i juli (1943 ved Hundested). Det lave antal registreringer af hanner med æg kan være et tilfælde, men det kan også tyde på, at arten ikke ret ofte yngler i vore farvande – i hvert tilfælde ikke ved Kattegats sydlige kyster og i det nordlige Øresund, hvor de fleste registreringer er gjort. Disse områder er muligvis for brakke til at være velegnede ynglesteder. Teorien støttes af det faktum, at spæd yngel stort set aldrig observeres i vore farvande. Til sammenligning var 56,3 % af alle voksne snipper fra fornævnte undersøgelse vest for De Britiske Øer ægbærende hanner. Jensen & Müller (2000) nævner godt nok fangsten af adskillige små snipper på 0,5-17 cm i Roskilde Fjord mellem Frederikssund og Frederiksværk ved en fiskeundersøgelse i august 1999, men det formodes, at der var tale om forveksling med stor næbsnog, der ikke blev registreret ved undersøgelsen.

Æggene måler ca. 1,2 mm i diameter, og hver hun producerer op til ca. 1.000 æg (Dawson 1986). Æggenes størrelse er i modsætning til fx *Syngnathus*-arterne uafhængige af hunnens størrelse (Braga Goncalves et al. 2011). Hunnerne anbringer æggene i op til 10-13 uregelmæssige længderækker på hannens bug i området fra lidt bag hovedet til gattet. Otterstrøm (1917) skriver, at

man har talt 370-1.016 på bugen af hannerne – flest hos de største hanner. Æggene fasthæftes ved hjælp af en tyk slim, der hærder til en hård plade, som fastholder æggene i hver sin lille fordybning, til de klækkes efter ca. 4 uger, afhængig af temperaturen.

Ungerne måler omkring 11-12 mm ved klækningen, og de bliver i siddende i deres fordybning i slimen på hannens bug den første tid efter klækningen. De er ikke fuldt udviklede ved klækningen, og den første tid lever de af indholdet i blommesækken. De er i begyndelsen forsynet med en gennemsigtig såkaldt embryonalfinne, der hjælper med fremdriften under svømningen i den første tid, hvor de lever pelagisk. Senere udvikles rygfinnen, og de opsøger algezonen (Munk & Nielsen 2005). Fritsvømmende unger træffes herhjemme fra juli til september (Otterstrøm 1917).

Der findes ikke oplysninger om den maksimale levealder i litteraturen, men de kan blive mindst to år gamle.

Vækst og økologi

Artens biologi er dårligt undersøgt, og der findes således ikke undersøgelser af fx vækst. Samspillet med andre arter er heller ikke undersøgt grundigt. I Danmark er snippen formentlig for fåtallig til at spille en rolle – både som rovfisk eller byttedyr.

I forbindelse med den store bestandsfremgang i årene efter årtusindeskiftet er der kommet fokus på emnet, og specielt snippernes rolle som føde for havfuglene i de store fuglekolonier ved De Britiske Øer, Norge, Island og Færøerne har været diskuteret. Snipper opfattes generelt som en fødekilde med ringe næringsværdi, som fuglene kun tager i mangel af bedre. Når fuglene alligevel æder dem, tyder det på, at der er mangel på deres naturlige føde som fx tobiser, da disse er gået tilbage som følge af overfiskning og klimaændringer (Poloczanska et al. 2004). Ydermere kan snipper være svære at sluge, og der er utallige eksempler på, at fugleunger er blevet kvalt i forsøget (Harris et al. 2007).

Forvaltning, trusler og status

Artens opfattes ikke som truet (kategorien Livskraftig – LC) i den internationale rødliste fra IUCN (Schultz 2014). Der er ikke lavet en dansk rødliste for saltvandsfisk, men selvom arten er mere sjælden end de fleste andre af vore tangnåle, opfattes den ikke umiddelbart som truet i Danmark. Den sparsomme udbredelse skyldes formentlig fortrinsvis det lave saltindhold i vore indre farvande. Længere mod nord i udbredelsesområdet, hvor saltholdigheden er højere, er den mere talrig.

I en periode efter årtusindeskiftet har der været rapporteret i en stor stigning i antallet af snipper (op til 100 gange det normale) næsten overalt i udbredelsesområdet – specielt i de oceaniske bestande. Stigningen kobles bl.a. sammen med overfiskningen af kommercielle arter. Derved mindskes både konkurrence og prædation, og snipperne selv opfiskes ikke, da de med deres tynde krop ofte passerer gennem maskerne på de kommercielle trawl (Kloppmann & Ulleweit 2007). Også den globale opvarmning bruges som en mulig forklaring, da de højere temperaturer giver en længere ynglesæson, en kortere udrugningstid og bedre vækstmuligheder for ynglen (Kirby et al. 2006; Fleischer et al. 2007).

Da arten bl.a. er tilknyttet vegetationen, har tidligere tiders store næringsbelastning og den medfølgende reduktion af fx ålegræsbelterne formentlig haft en negativ betydning. I Vadehavet, hvor ålegræsset gik meget tilbage i 1930'erne, har arten i mange år været regnet som sjælden. Her har man også set en stor stigning fra 2004 og nogle år frem. Polte & Buschbaum (2008) mente, at det kunne hænge sammen med udbredelsen af den invasive sargassotang, da områder med tang gav både skjul og bedre fødegrundlag. Ved øen Sylt var hver anden tangdusk således beboet af en snippe i juli 2006. Teorien forklarer imidlertid ikke, hvorfor arten gik frem næsten overalt i udbredelsesområdet.

Menneskets udnyttelse

Snippen optræder i kraft af sin størrelse som bifangst under fiskeri, men en egentlig udnyttelse af fisken har aldrig fundet sted. I lighed med andre arter af tangnåle (og søheste) er arten dog gennem tiden blevet brugt som "vejrfisk", og Krøyer (1852-53) nævner, at det er den mest benyttede art til formålet. En tørret snippe ophængt vandret i en bomuldssnor drejer nemlig i forskellige retninger alt efter vejret. I virkeligheden skyldes fiskens bevægelser, at ændringer i luftfugtigheden har fået fibrene i bomuldssnoren til henholdsvis at trække sig sammen eller udvide sig.

Referencer

- Braga Goncalves, I., Ahnesjö, I. & Kvarnemo, C. 2011. The relationship between female body size and egg size in pipefishes. *Journal of Fish Biology* 78(6): 1847-1854.
- Carl, H., Nielsen, J.G. & Møller, P.R. 2004. En revideret og kommenteret oversigt over danske fisk. *Flora og Fauna* 110(2): 29-39.
- Curry-Lindahl, K. 1985. Våra fiskar. Havs- och sötvattensfiskar i Norden och övriga Europa. P.A. Norstedt & Söners Förlag.
- Daan, N. 2015. Pipefish (Syngnathidae). P. 267-276 in: Heesen, H.J.L, Daan, N. & Ellis, J.R. (eds.). *Fish atlas of the Celtic Sea, North Sea, and Baltic Sea*. Wageningen Academic Publishers.
- Dawson, C.E. 1986. Syngnathidae. Pp. 628-639 in: Whitehead, P.J.P, Bauchot, M.-L., Hureau, J.-C., Nielsen, J. & Tortonese, E. (eds.). *Fishes of the North-eastern Atlantic and the Mediterranean*, volume II. Unesco.
- Duncker, G. 1915. Revision der Syngnathidae. Erster Teil. *Mitteilungen aus dem Naturhistorischen Museum in Hamburg* 32: 9-120.
- Eschmeyer, W.N. & Fong, J.D. 2019. *Species of Fishes by family/subfamily*. On-line version 2019. <http://research.calacademy.org/research/ichthyology/catalog/SpeciesByFamily.asp>
- Fleischer, D., Schaber, M. & Piepenburg, D. 2007. Atlantic snake pipefish (*Entelurus aequoreus*) extends its nordward distribution range to Svalbard (Arctic Ocean). *Polar Biology* 30: 1359-1362.
- Harris, M.P., Beare, D., Toresen, R., Nøttestad, L., Kloppmann, M., Dörner, H., Peach, K. Rushton, D.R.A., Foster-Smith, J. & Wanless, S. 2007. A major increase in snake pipefish (*Entelurus aequoreus*) in northern European seas since 2003: potential implications for seabird breeding success. *Marine Biology* 151: 973-983.
- Holt, E.W.L. & Byrne, L.W. 1906. First report on the fishes of the Irish Atlantic slope. *Fisheries of Ireland Scientific Investigations* 2 (1905): 18-19.
- Jensen, H.J. & Müller, J.P. 2000. Fiskebestanden i den nordlige del af Roskilde Fjord August 1999. Rapport udarbejdet af Fiskeøkologisk Laboratorium.
- Kirby, R.R., Johns, D.G. & Lindley, J.A. 2006. Fathers in hot water: rising sea temperatures and a Northeastern Atlantic pipefish baby boom. *Biology Letters* 2: 597-600.
- Kloppmann, M.H.F. & Ulleweit, J. 2007. Off-shelf distribution of pelagic snake pipefish, *Entelurus aequoreus* (Linnaeus, 1758), west of the British Isles. *Marine Biology* 151: 271-275.
- Krøyer, H. 1852-53. *Danmarks Fiske*. Tredje Bind, 2. del. S. Triers Officin, København.

- Kullander, S.O. & Delling, B. 2012. Ryggsträngsdjur: Strålfeniga fiskar, Chordata: Actinopterygii. Nationalnyckeln till Sveriges flora och fauna. ArtDatabanken, Sveriges lantbruksuniversitet.
- Mecklenburg, C.W., Lynghammar, A., Johannesen, E., Byrkjedal, I., Christiansen, J.S., Dolgov, A.V., Karamushko, O.V., Mecklenburg, T.A., Møller, P.R., Steinke, D. & Wienerroither, R.M. 2018. Marine Fishes of the Arctic Region. Conservation of Arctic Flora and Fauna, Akureyri, Iceland.
- Mouritsen, R. 2007. Fiskar undir Føroyum. Føroya Skúlabókagrunnur.
- Munk, P. & Nielsen, J.G. 2005. Eggs and larvae of North Sea fishes. Biofolia.
- Møller, P.R., Nielsen, J.G., Knudsen, S.W., Poulsen, J.Y, Sünksen, K. & Jørgensen, O.A. 2010. A checklist of the fish fauna of Greenland waters. Zootaxa 2378: 1-84.
- Otterstrøm, C.V. 1917. Danmarks Fauna bd. 20. Fisk III, Fastkæbede, buskgællede, ganoider, tværmunde og rundmunde. G.E.C. Gads Forlag, København.
- Pethon, P. 1985. Aschehougs store Fiskebok. Alle norske fisker i farger. Aschehoug.
- Poloczanska, E.S., Cook, R.M., Ruxton, G.D. & Wright, P.J. 2004. Fishing vs. natural recruitment variation in sandeels as a cause of seabird breeding failure at Shetland: a modelling approach. ICES Journal of Marine Science 61: 788-797.
- Polte, P. & Buschbaum, C. 2008. Native pipefish *Entelurus aequoreus* are promoted by the introduced seaweed *Sargassum muticum* in the northern Wadden Sea, North Sea. Aquatic Biology 3: 11-18.
- Pontoppidan, E. 1763 Den Danske Atlas eller Konge-Riget Dannemark. Tomus I. København 1763.
- Rusyaev, S.M., Dolgov, A.V. & Karamushko, O.V. 2007. Captures of snake pipefish *Entelurus aequoreus* in the Barents and Greenland Seas. Journal of Ichthyology 47: 544-546.
- Schultz, J. 2014. *Entelurus aequoreus*. The IUCN Red List of Threatened Species 2014: e.T18258072A44775951.
- Winther, G. 1879. Prodrromus Ichthyologiæ Danicæ Marinæ. Fortegnelse over de i danske farvande hidtil fundne Fiske. Naturhistorisk Tidsskrift 3. R. 12. B 1-2. H.
- Winther, G., Hansen, H.J. & Jensen A.S. 1907. Zoologia Danica. 2. bind. Fiske. H.H. Thieles Bogtrykkeri.